

Ronald Kamps heeft op zondag 26 augustus voorgelezen uit eigen werk.
Exclusief voor onze donateurs heeft hij het onderstaand stuk geschreven.

Optreden

Drie jaar lang zat Pablo Picasso in zijn blauwe periode. In die tijd waren zijn daken blauw, de onderliggende kamers blauw en ook het glas was van het blauwste blauw. De mensen die zijn lijsten vulden: blauw. De moeders met de kinderen, die ene man aan het strand en de vrouwen aan de bar, allemaal uit diezelfde blauwe tubetjes. Als grootverbruiker zal Picasso vast korting hebben bedongen bij de plaatselijke schilderswinkel.

Afijn. We zijn nu ruim 100 jaar verder en Zwolle kleurt grijs. De wolken zijn met een slecht rollend rollertje op de hemel aangebracht. Veel te vies. Veel te klodderig.

Gelukkig is het net even droog als ik met mijn picknickmand volgeladen met columns op het punt sta om naar de IJssel te fietsen. De theeschenkerij wacht.

'Ja hoor, het regent weer,' roept mijn vrouw vanuit de keuken. 'Ik zou als ik jou was mijn regenbroek maar aantrekken.' Met flappende broekspijpen ga ik op pad.

Op het pontje naar Hattem ben ik de enige passagier, er zijn geen moeders met kinderen, geen man die naar het strand toe wil, zelfs geen vrouwelijke kroeggangers.

'Tja,' zegt de veerman en zijn schouders maken zijn verhaal af. Bij Theeschenkerij Oldeniel wacht een klein publiek; mensen uit Zwolle, Hattem en één vrouw uit Eindhoven. Ze was vanuit de Hattemse haven een toeristisch ommetje aan het maken en nu zit ze, overvallen door een Hollandse bui, gevangen onder deze luifel. En de regen tikt.

'U komt hier voorlezen?,' is haar vraag.

Ik knik. Ze neemt nog een bak koffie en haar wangen krijgen een lichtrode gloed. Daarna neemt ze, terwijl ik enkele vrijwilligers een handje geef, het papier met daarop de aankondiging van mijn optreden door.

Zo uit mijn hoofd staat er: "...Ronald loopt met u langs de IJssel en u krijgt een kijkje in de familiekeuken. Een glimlach is nooit ver weg." Ik open mijn picknickmand en begin.

Weldra neemt mijn Brabantse gast iedereen op sleeptouw. Ze glimt en lacht en lacht, een vol uur lang. Alleen het weer laat zich niet vermurwen; zelfs na 100 lachjes blijft het grijs.
Ronald Kamps

On air bij radio Hattem

Het was zaterdagochtend toen Marjan en ik naar de studio reden in Hattem. Radio Hattem heeft dan een gezellig koffie programma waarin wetenswaardigheden uit de regio worden gemeld. We belden aan en werden met koffie ontvangen. De uitzending draaide al en de programmaleider kletste met andere gasten. Ik voelde me ongemakkelijk. Moeten we de vragen niet voorbereiden met hem? Wat wordt er van ons verwacht? Welke vragen krijgen we? Wat weten ze van ons? Wat is het format van het programma? We zouden om 11.05uur na de reclame gelijk in de lucht gaan: on air!

Om 11.00 uur zat iedereen nog aan de koffie en was er geen sprake van voorbereiding. "Nou ja ", dacht ik, "dit heet nu de kunst van het los laten en het laten gebeuren". Niet mijn sterkste kant, eerlijk gezegd. Toen opeens kwam het sein dat we bij de microfoon moesten komen. De schuif ging open en het interview begon. De vragen kwamen spontaan op bij de medewerker van omroep Hattem en we kregen alle tijd om te vertellen over onze theeschenkerij en het culturele programma van dit seizoen. Het bleek dat hij heel goed wist wat hij wilde vragen en wij konden alles zeggen.

Na 10 minuten ging de schuif weer dicht: de muziek van Stef Bos klonk door de studio. Bij de koffie hoorden we dat de reporters van radio Hattem ons wel een interessante club vonden met een helder verhaal : "Jullie weten goed wat jullie willen met de thee-schenkerij. Kom in september nog weer een keer terug".

DONATIE - UW VRIENDENBIJDRAGE 2012 - HERINNERING

Enkele vrienden hebben hun donatie over 2012 nog niet betaald. Zij kunnen dat doen door minimaal € 10 over te maken naar bankrekening 39.73.36.330 ten name van 'St Culturele Theeschenkerij Oldeniel' te Zwolle, onder vermelding van 'donatie 2012'.

Dat hebben we beloofd. De week daarna zat ik op een vergelijkbare manier bij Omroep Zwolle. Mooie ervaringen.

Jan van Popta

Theeschenkers bindingsactiviteit

Begin juli hebben we met de vrijwilligers van de theeschenkerij en de schippers van de pont het jubileum gevierd van schipper Berend van de Werf : hij was al 25 jaar schipper!

Toen hem werd gevraagd óf en hoe hij dat wilde vieren werd al snel duidelijk dat dat met de vrijwilligers en collega-schippers zou gebeuren. Nou, dat laten we ons geen twee maal zeggen! Eerst heerlijk eten en drinken bij de theeschenkerij , dan de restjes mee op de pont en varen maar. Met een gezapig gangetje varen we stroomopwaarts langs de centrale Harculo tot een eind voorbij Windesheim, tot we een glimp opvangen van de kerktoeren van Wijhe , dan keren we om. In de zwoele zomeravond- één van de weinige tot nu toe- zit ik zo te mijmeren, terwijl we langs de prachtige uiterwaarden dobberen. De vogels waar we langs varen laten zich door ons niet verstoren: deftige ooievaars in hun statige kledij, aalscholvers die met de vleugels uitgespreid hun veren laten drogen na een avondlijke vispartij, de grauwe ganzen in grote getale en de nijlgansen, hier ooit gekomen als omgewenst vreemdeling en nu volledig geïntegreerd. Wat me doet denken aan de hedendaagse maatschappij. De geur van vochtige weiden is alom aanwezig, af en toe ruik je een houtvuurtje of een barbecue.

Wat ik voor deze rivier voel kan ik niet beschrijven, ik ben geen poëet, schrijver of schilder. Ik weet alleen zeker dat ik dit de mooiste rivier van ons land vind! Maar dat zeggen waarschijnlijk ook anderen die aan een water wonen.

Terug naar het heden: we zwaaien van de pont naar mensen op de wal, naar vissers in een dobberend roeibootje en passerende schepen en ik denk- eigenlijk weet ik het wel zeker- dat iedereen op het pontje zich die avond gelukkig

voelde, daar op de IJssel- levensader van Zwolle en weide omgeving.

Gé Langenberg

Arrangement bij Oldeniel

Af en toe komt de vraag binnen of men zijn/haar verjaardag kan vieren bij de theeschenkerij. Je ziet ze denken: “ je kunt toch altijd vragen of dat mogelijk is? Nee, heb je en ja kun je krijgen!”

En dan is het altijd leuk om daar positief op te kunnen antwoorden. “Ja, Dat is mogelijk behalve op zondagen.” In de afgelopen jaren zijn er een paar verjaardagen gevierd, een presentatie van gemeente Zwolle en Hattem en soms met respect een kopje koffie geschonken na een as uitstrooiing vanaf het pontje.

Deze bijzondere gebeurtenissen spelen zich altijd af in besloten gezelschap. Wij zetten alles klaar, maken ons terras passend voor de gelegenheid.

Het aller-leukst tot nu toe was een huwelijksvoltrekking. Zo heet het officiële gedeelte van trouwen voor de wet. Nu staat de theeschenkerij op Hattems grondgebied. Maar dit bruidspaar wilde trouwen in Zwolle. Dus op het pontje naar de Zwolse kant varen en daar het jawoord uitspreken en de handtekeningen zetten. Heel officieel. Waarom bij de theeschenkerij? De bruidegom komt uit Hattem en zijn bruid uit Zwolle-Zuid. Het pontje was altijd al de korstte route naar elkaar. Dus voelde trouwen op het pontje als iets heel eigens om voor de wet samen te komen.

Sinds 2008 is trouwen in het gemeentehuis niet meer verplicht. En blijkbaar vindt

gemeente Zwolle trouwen in de openlucht geen bezwaar.

Misschien is de theeschenkerij voor u ook een geschikte locatie voor een eigen samenkomen, feest, presentatie of anderszins waarbij u gebruik maakt van ons terras en catering. Via onze website kunt u contact met ons opnemen.

Berend van der Werf 25 jaar schipper van 't pontje.

Berend is in de bloemetjes gezet vanwege zijn 25 jarig manoeuvreren van het pontje over de IJssel.

Hoe kom je aan zo'n baan? Zonder pontje en zonder schipper geen theeschenkerij.

Berend: "Het was puur toeval. Mijn burens vertelden, dat er een schipper gezocht werd voor het Kleine Veer op het moment dat ik aan het zoeken was naar een geschikte baan." Berend vertelt dat zijn familie al generaties lang schipper zijn op de binnenvaart en dat hij zelf samen met zijn ouders ook een schip had. Maar in de jaren tachtig moest hij een keuze maken: of het bedrijf voortzetten, of helemaal stoppen met varen en iets anders zoeken. In deze periode van zoeken naar ander werk kwam in 1988 dus de kans om te solliciteren als schipper op het veerpontje, en het lukte!

Berend merkt dat het steeds drukker wordt. Niet alleen in de weekeinden, maar ook door de week zie je dat aantal passagiers toeneemt. Het loopt altijd maar door. Hij heeft samen met zijn vervangers tellingen gedaan. In 1988

waren dit er slechts 16.000! In 2010 zijn er 57.000 passagiers geteld en in 2011 zelfs 64.000. Dit is dus een behoorlijke toename, ondanks de opening van de fietsbrug aan de spoorbrug 'de Hanzeboog'. Nu was het vaarseizoen in 2011 wel iets langer dan in 2010 en het voorjaar in 2011 was bijzonder mooi. Dus de toename is misschien wat minder groot dan deze lijkt. Berend ziet vooral een groei vanwege de variatie van fietstochten, fietsrondjes en arrangementen van hotels en vaarhotels.

Wat is er moeilijk aan het schipper zijn? Berend: "De stroming van het water van de IJssel in combinatie met bepaalde windrichtingen vraagt om vakbekwaamheid en stuurmanskunst bij het afmeren aan de

aanlegsteigers. De stroming varieert en het waterniveau is wisselend. Een boegschroef om bij te sturen is er niet, dus moet er voldoende snelheid zijn om de boot te sturen. Het verlagen moet voorkomen worden."

Toch vindt Berend dit een leuk aspect van zijn werk. Hij houdt van manoeuvreren. Ook het omgaan met mensen vindt Berend prettig. "Je komt van alles tegen. Vaste klanten, vakantiegangers uit eigen land en het buitenland, zoals Amerika, Israël, Spanje, Italië, Engeland, België en Duitsland."

Berend hoopt en verwacht dat de oversteek van het pontje ongeveer gelijk zal blijven na de vergraving in de uiterwaarden. Dus een schuine oversteek met een beetje varen. Recht oversteken is moeilijker manoeuvreren en daardoor onveiliger. Een klein stukje varen is voor de passagiers plezieriger en ze kunnen iets langer de IJssel 'ervaren'. Ook is het prettiger voor de schipper!

Bron: nieuwsZwolle.nl

Ooievaars aan de IJssel

Volgend jaar is hij weer te bewonderen. In de lucht of foeragerend in de weilanden naast de theeschenkerij. De ooievaar. Prachtige vogel die, terwijl u dit leest, alweer op weg is naar Afrika. Mensen hebben al eeuwen een band met de ooievaar.

Het begon bij de klassieke Grieken. De beeldschone Antigone hoorde – het onware bericht - dat haar man Peleus een andere vrouw wilde huwen. Een heel gedoe met die Griekse goden, de één zegt dit de ander dat. Net een soapserie op tv. Anyway, terug naar het verhaal. De ongelukkige Antigone hing zich uit droefenis op. Hera, van nature een jaloers krenge met een verwoestende woede, veranderde alsnog de haren van Antigone in slangen. Uit medelijden hebben de Griekse goden Antigone toen verandert in een ooievaar. Symbool van schoonheid.

De Romeinen zagen de ooievaar (of ibis) als embleem voor Pietas. Deze dochter voedde haar vader met de borst zodat hij niet zou sterven. Vader was veroordeeld tot de hongersdood maar werd dus gered. De ooievaar werd symbool voor 'eerbiedwaardigheid voor ouders' en dat weer verder door getrokken naar eerbiedwaardigheid voor staat en kerk. Typisch Romeins.

De westerse middeleeuwen (de bestiaria, boeken over de betekenis van echte - en fantasiedieren) borduurde voort op het laatste thema. De ooievaar stond symbool voor trouw van kinderen aan hun ouders. De ooievaar zou zelfs zijn eigen ouders voeden bij een slechte zomer.

Tegenwoordig zien wij overal ooievaars op stokken voor huisdeuren en zelfs ramen binnenvliegend. Kenmerkend zijn de luiers met een pop erin. De ooievaar staat symbool voor nieuw leven, de geboorte van een kind. Dit gebruik is nog niet eens zo oud. Het is uit Duitsland overgewaaid bij de geboorte van prinses Juliana in 1909. Zo'n 100 jaar geleden dus.

Zoveel positieve gedachten bij een vogelsoort is opmerkelijk. Daarom willen we ze graag bij ons hebben. Het liefst dicht in de buurt. De ooievaars uitwerpselen worden dan voor lief genomen.

Begin jaren 70 was de ooievaar zo goed als verdwenen in Nederland. De Vogelbescherming begon met 'ooievaarsdorpen'. Uiteindelijk doel: de wilde ooievaar terug in Nederland. De ooievaars werden in eerste instantie in gevangenschap gehouden. Het hele jaar bleven ze in de dorpen. Succesvolle broedparen werden uitgezet en volledig in vrijheid gelaten. Die broedparen zijn het begin van onze huidige

wilde ooievaars nu. De oudere vogels zijn nooit gaan trekken en blijven nog steeds, jaarrond in Nederland. Vrijwel alle jongen gaan in de nazomer (september) op trek naar het zuiden. De route die ze nemen is de Westelijk route: via Spanje, Gibraltar naar Afrika. Daar is voldoende voedsel. Ze zijn namelijk dol op springhanen.

In maart komen ze weer terug. Ooievaars zijn erg trouw aan elkaar, jarenlang. Ze komen ook graag terug naar hun vertrouwde stekkie. In Zwolle-Zuid waren dit jaar bijna alle nesten wel bewoond. Dat ze zo dicht bij mensen broeden komt omdat ze niet schuw zijn. Het typische kleppen op de nesten nemen we voor lief.

Ze kleppen met de snavel om de partner te begroeten. Dat is aardig en zo liefdevol. Zo zie je maar weer, ook ik kan het niet laten menselijke trekjes aan de vogel toe te schrijven.

Wat eten betreft zijn ze niet kieskeurig: kikkers, muizen, mollen, een eendenkuiken, insecten. Prooidieren die ze vinden in weilanden en hooilanden. En die heb je genoeg langs de IJssel. Aan de Zwolse kant van de IJssel wordt de Scheller- en Oldenelerwaarde ontwikkeld. Het gebied wordt iets afgegraven en er komt een meestromende nevengeul. Een ideaal gebied voor kikkers, muizen, insecten en eendenkuijken. Dus een ideaal foerageergebied voor ooievaars. Tot volgend jaar.

Vrienden van Oldeniel

Theeschenkerij Oldeniel is een stichting die alleen werkt met vrijwilligers en zonder subsidies. Wij zijn wel afhankelijk van Vrienden en kunnen elke Vriend goed gebruiken.

De Theeschenkerij steunen? Dat kan al met tien euro per jaar. Je kunt het bedrag overmaken op 39.03.88.904

Als nieuwe donateur krijg je twee maal per jaar een nieuwsbrief. Wil je meer informatie? Stuur een e-mail met je vraag.